

sagde han til Annie, »for snarest muligt at faae Ende paa denne ubehagelige Sag.«

Det var i Sandhed lyse Udsigter; drømte jeg, eller havde jeg uden mit Vidende taget mig en Ridetour? Jeg havde flere Gange paa Tungen at benegte det Hele og tilstaae, at Historien kun var en Spøg, og at jeg havde været ene hjemme hele den foregaaende Aften, uden at have seet nogen Moderssjel. Men hvorledes skulde jeg bevise mit *alibi*; mit eget Ord var under disse Omstændigheder ikke tilstrækkeligt, dog havde jeg ikke lang Betænkningstid, thi Annie greb Ordet, saasomt Morton holdt op at tale.

»Her behøves da efter min Mening intet yderligere Beviis, og Du har jo egentlig heller ikke forsøgt paa at negte Kjendsgjerningen. Hvis Du vil følge mit Raad, betaler Du uden videre Skaden, og afholder Dig for Fremtiden fra Udflugter, som ikke kaste noget gunstigt Lys paa Dig eller dit Rygte.« Med et Kast med Hovedet forlod hun Stuen og slog Døren i efter sig.

Der var efter min Mening ogsaa kun en Udvei — den at betale Trelawney, og senere, naar man var kommen lidt til Ro og en Tid var forløben, forklare Omstændighederne og bevise mine Venner, at jeg kun havde moret mig — et vel anvendt Udtryk — paa deres Bekostning. Jeg ledsagede derfor Advocaten tilbage til hans Bolig, og godtgjorde der den Skade, som jeg antoges af have anrettet; men jeg var, det maa jeg tilstaae, yderst forbauset. Vist var det, at jeg ikke havde været ude at ride; men derimod en Anden, og denne Anden havde brugt min Frakke, havde gallopperet rundt i Trelawneys Have, maaskee gjort Cour til hans Datter, og jeg Stakkel maatte betale Gildet. Gnaven og træet kom jeg hjem, idet jeg tænkte paa, at hele Byen nu afhandlede Misgjerninger — Misgjerninger, som jeg havde tilstaaet, betalt en Sum Penge for at neddyse, og som det var fuldkommen umuligt at jeg kunde have Andel i. Hvor forbandede jeg ikke det Øieblik, da jeg bestemte mig til at sige en Usandhed! Annie havde Ret angaaende de Vanskeligheder, som ere forbundne dermed; hvad Opdagelsen angik, saa frygtede jeg ikke den — men Følgerne. Den ene Ven efter den anden besøgte mig for at høre Sagens Biomstændigheder, og jeg opdagede snart, at den almindelige Mening var, at jeg havde gjort Forsøg paa at faae et Stevnemøde med gamle Trelawneys Datter.

Forfærdet over denne Plet paa mit Rygte, skyndte jeg mig hen til Gardiners, for der om muligt at komme paa Spor efter den Skyldige. Døm om mine Følelser, da man der præsenterede mig en Regning for i tre og en halv Time at have benyttet deres hvide Hoppe. Det var mere end et Menneske kunde udholde. »Men jeg forsikkrer Dem, min gode Mand,« sagde jeg saa roligt det var mig muligt, »det var ikke mig, som red paa Deres hvide Hest.«

»Sir,« svarede Staldkarlen forbauset, »ikke Dem! Hele Byen taler jo ikke om Andet. Det er da ogsaa kun Deres Spøg, Mr. Charlton, De har jo betalt Mr. Trelawney Erstatningen for den Skade, Hesten har anrettet, og nu vil De undslaae Dem for at betale for Hesten og siger, at det ikke var Dem — De, som altid er saa sanddru — Pokker tage den Karl — De veed ikke, hvad De selv siger.«

Det Samme troede jeg selv; jeg maatte være fuld eller gal, og gjorde altsaa det Eneste, der var at gjøre, nemlig: jeg betalte Pengene og besluttede derpaa at spadsere ud for at studere Localiteterne og at bese Scenen for min formodede Udaad. »Havde jeg nu gjort saamange Skridt paa Løgnens Bane og betalt dem dyrt,« tænkte jeg, »saa vil jeg føre Sagen til Ende, og berede mig til at besvare den Masse Spørgsmaal, som i den første Ugestid ville strømme ind paa mig.«

Jeg kom derhen omtrent ved Solnedgang og begyndte mine lagttagelser. Trelawneys Hus laa lige overfor Parklaagen, lidt tilbage fra Veien og næsten skjult af et meget høit Hegn. »I Guder! Dette Hegn tiltroer man mig at have sat over; hvem Fyren end er, en mageløs Rytter maa han være.« Jeg nærmede mig Hegnet og søgte, idet jeg bøiede det tætte Løvværk tilside, at kaste et Blik ind i Indelukket. Kort efter saae jeg en ung Dame vandre tankefuld om, men trak mig ved dette Syn skyndsomt tilbage, da jeg var bange for, at hun skulde faae Øie paa mig, gjøre Alarm og bringe mig i samme Knibe som den, hvori Alverden tiltroede mig at have været den foregaaende Aften.

Da jeg vendte mig, opdagede jeg til min store Ærgrelse to Damer komme ud af Parken, og gjenkjendte i dem øieblikkelig Annie og Tante Julie. Jeg havde en grundig Skræk for den Sidste, der i Bevidstheden om sin lange Vandring paa Dydens tornefulde Sti, ikke kjendte den mindste Skaansomhed imod Andre, og min Nærvarelse her, der i og for sig var saa uskyldig, maatte unegtelig forekomme

dem mistænkelig. Jeg besluttede nu at holde mig til den rene Sandhed.

»Hvad bestiller Du igjen her?« sagde Annie, der pludselig studsede.

»Studerer Localiteterne.«

»Du tager Sagen mærkelig koldblodig, det maa man indrømme Dig; først bryder Du i høi Grad al Velanstændighed — jeg vil slet ikke tale om den Mangel paa Agtelse imod mig, som Du gjør Dig skyldig i — og saa fornærmer Du mig ligefrem paa det Groveste. Studere Localiteterne — og af hvad Grund, om jeg maa spørge?«

»Ja, Sir,« sagde min Tante, der nu traadte i Skranken, »er De ikke tilfreds med Deres uhørt excentriske og eksempellose Brud paa alle menneskelige og guddommelige Love? [Gode Gud! Hvor dog somme Mennesker kunne fordreie Alt!] »Har De endnu ikke sølet Deres hidtil uplettede Navn tilstrækkeligt i Skarnet?«

»Sandelig, kjære Tante, Deres heftige Bebrejdelser ere efter min Mening aldeles uberettigede. Jeg har, selv om jeg var skyldig i den lille Forseelse, man tillægger mig, hverken brudt guddommelige eller menneskelige Love.«

»Som man tillægger Dig!« udbød Annie. »Red Du herud eller ikke? Har Du ikke bekendt at have sat over Trelawneys Hække, Gud maa vide i hvad Hensigt? Maaskee for...« [her begyndte hun at græde] »At rende efter hans Datter,« tilføjede min Tante strengt. »Det er der ingen Tvivl om, min kjære Pige; lad os forlade ham, han staaer under din Foragt.«

»Bliv, Annie! Bliv, kjære Tante! Hør kun et Ord! I hele denne Historie om Ridtet, om Indbrudet paa Trelawneys Grund, er der, saavidt den angaaer mig, ikke et sandt Ord, det giver jeg mit Æresord paa; jeg har aldrig været her tilhest og kan ydermere forsikre, aldrig i mit Liv at have været oppe at ride.«

»Er det Deres Mening, Mr. Charlton, at De sagde en Usandhed, da De imorges talte om Touren?«

»Jeg beklender, til min Skam, at jeg første Gang i mit Liv har fornædret mig til at lyve.«

»Og Grunden, om jeg maa spørge?«

»At bevise Dem, at det var let at lave Historier, og at den Fortjeneste, De tillagde denne Egenkab, var aldeles indbildt; men jeg strækker Vaaben og gaaer over paa Deres Side.«

»Er Det nu ogsaa sandt? Staldkarlens Beskrivelse — Deres Frakke — Deres Nærvarelse i dette Øieblik for at studere Localiteterne — af hvad Grund? — Hvad komme Localiteterne Dem ved? — Nei, nei, jeg maa være paa min Post. Har De dengang sagt en Usandhed, kan det godt være, at De nu igjen siger en, og har De dengang sagt Sandhed, bedrager De mig nu. Jeg har Ret til at forlange tydelige og fyldestgjørende Beviser paa, at Deres sidste Paastand er rigtig, og indtil jeg faaer dem, er det bedst at vi ikke sees.«

Tante Julie betragtede mig gennem sin Lorgnet som om jeg var en eller anden mærkværdig Skabning, der ikke fandtes i hendes Naturhistorie, og gik videre, idet hun lod mig tilbage i en, som man kan tænke sig, behagelig og opbyggelig Sindsstemning. Jeg travede, saasomt jeg havde tabt dem af Syn, tilbage til Byen og grundede over de sidste Begivenheder.

Sagen begyndte nu at antage et alvorligere Anstrøg; jeg maatte gjøre et eller andet Skridt og besluttede at opsøge Charles, bekjende Alt for ham og tage ham paa mit Parti for at opdage den Skyldige. Jeg fandt ham i Husholderskens Værelse, siddende paa samme Stol som dennes Datterdatter, der havde uhyre travlt med at lære ham at hække.

»See her, min Ven,« udbød han, da han fik Øie paa mig, »her sidder jeg, som Du seer, og den søde Rose lærer mig at stave Ordet Kjærlighed.«

»Fy, Mr. Charles, hvor kan De falde paa Sligt; jeg lærer ham at hække, Sir,« sagde hun. »Jeg skulde enten blive hos ham, eller give ham et Kys før jeg gik, og saa...«

»Blev Du,« lo Charles, »og nu, da Du gaaer, skal Du faae Kysset.«

Men Pigebarnet var hurtigere end han, og slog Døren i lige for hans Næse.

»Charles,« spurgte jeg, »kan Du være alvorlig et Øieblik?«

»Kan jeg gjøre Dig, min gamle Ven, en Tjeneste dermed, skal jeg gjerne forsøge derpaa. Hvad er der i Veien?«

»Hvad der er i Veien! Alt Muligt. Mine Forhaabninger ødelagte, mit Humeur tilintetgjort...«

»Lad os faae et Glas Vin — og jeg skal sidde saa alvorlig som en Overdommer.«

»Men ikke saa ædru. — Hør nu blot et Øieblik paa mig i Ro.« Det er overflødigt at gjentage Alt, hvad Læseren allerede kjender; jeg fortalte ham hvorledes jeg vilde prøve paa at lyve, at jeg

havde talt efter Øieblikkets Indskydelse, og at jeg, ved et eller andet ubehageligt Sammentræf, var bleven anset for den Person, som gjorde Indbrud i Trelawneys Have osv.

Charles' Forbauselse var grændseløs og gav sig Luft i talrige Udbrud. Efter adskillige Gange at have gjentaget: »høist besynderligt« — »nu har jeg aldrig hørt Mage,« osv., brød han tilsidst ud i en saa ustandselig Latter, at Taarerne trillede ham ned ad Kinderne, og han sank ned i en Lænestol. Jeg saae en kort Tid taalmodig paa ham, men raabte tilsidst opbragt: »Hæri kan jeg virkelig ikke see noget Morsomt, Charles. Din Søster er meget vred, og hvad min Tante angaaer, da er jeg forvisset om, at have forspildt hendes Velvillie for evigt, hvilket dog i og for sig er et mindre Ondt. Men jeg synes at Du, istedetfor at sidde der og grine, gjorde bedre i at udtænke en Plan, der kunde lede os paa Spor efter den nederdrægtige Skurk, som har gjort sig Umage for at sætte en Plet paa mit Navn.«

Han lo kun endnu stærkere, men søgte at standse, da min Vrede tiltog, og udstødte: »Blot et Øieblik — et Øieblik — jeg skal strax holde op — Ha! ha!« — endnu en Lattersalve.

Jeg vendte mig bort for at forlade Værelset; men han greb mig ved Armen: »Bliv, kjære Frank — denne Slyngel, denne nederdrægtige Skurk, der har blameret Dig saa forfærdelig, var...«

»Hvem?«

»Mig, mig selv« — og Latteren begyndte igjen.

»Dig?« gjentog jeg forbauset.

»Mig, og ingen Anden; hør blot. Jeg kom den mindeværdige Aften hen for at bede Dig laane mig din Frakke, da Veiret var koldt, og jeg netop havde Lyst til at see Fanny Trelawney. Jeg kunde intetsteds finde Dig og formodede, at Du havde trukket Dig tilbage for at grunde over den Løgn, Du agtede at sende ud i Verden. Jeg tog da selv Frakken, leiede Gardiners Hest og var den formodede Voldsmænd i Trelawneys Have. Da Du imorges fortalte, at Du havde været ude at ride, vidste jeg strax, at det var en Usandhed, eftersom jeg kjendte din grundige Skræk for den Art Glæder. Jeg trak Dig op, indtil jeg fik Dig indviklet i den forrige Aftens Begivenheder, og stjal mig da bort for at hænge Frakken paa sit Sted. Men Du har, med Hensyn til Skadeserstatningen, baaret Dig meget ædelmodigt ad — ha, ha!«

»Saa gid Pokker havde Dig og din Latter! — Men den idiotiske Staldkarl?«

»Idiotisk! Tvertimod, en Fandens flink Fyr. Jeg forudsaae nok, at jeg vilde komme i Fortræd for min Bedrift, og var derfor ved min Tilbagekomst noget rundhaandet imod ham, for at han skulde lede alle Undersøgelser paa Vildspor, og jeg synes egentlig, at han har gjort sine Sager særdeles godt.«

»Det er maaskee Løier for Dig, Charles, men Alvor for mig; Du har bragt mig ind i en Mængde Ubehageligheder.«

»Bragt Dig ind — det lyder kosteligt — Du har selv rodet Dig ind, vil Du sige. Havde Du ikke faaet den vanvittige Idee at ville sige en Usandhed, var Sagen gaaet upaaagtet hen. Lad dette være Dig en Advarsel om, aldrig mere at fjerne Dig fra Sandhedens Veie.«

»Du er en net Fyr til at prædike om Sandhed,« svarede jeg, »og om jeg end agter at følge dit Raad, vil jeg ikke tabe Dig af Sigte, min Ven, førend Du har forklaret Annie Sagens Sammenhæng.«

Det bedste Beviis paa Forklaringens Fuldstændighed er, at Charles' Søster nu er Mrs. Charlton. Kun min Tante Julie var ikke til at overbevise; jeg havde i hendes Øine vanæret mig paa en eller anden Maade, og hun nævnede mig kun i sit Testamente for at sige, at hun tidligere havde bestemt at indsætte mig til sin Universalarving, men nu ikke vilde efterlade sin — ved mangeaarigt, smudsigt Kniberi — ærligt erhvervede Formue til En, som ikke talte Sandhed.

Lad Dig nu advare ved mit Exempel, kjære Læser! »Gjør Djævelen til Skamme, og tal altid Sandhed.«

Et chinesisk Bryllup i Batavia.

Klokken var halv eet om Eftermiddagen, da jeg havde endt mit gode indiske Rismaaltid og sad i Forgalleriet ved Kaffen, rygende en duftende Manilla-Cigar, hensunken i den mærkværdige Sløvhedstilstand, som er saa almindelig i Troperne, hvor man føler sig besværet efter Maaltiderne. Tankerne vandre uden Maal eller Med fra det Ene til det Andet, uden at fæste sig paa noget Bestemt; Begreberne forvirres mere og mere, indtil man ubevidst slumrer ind.